

Mad(e) in England

Miquel Estapé i Valls

Per la part que em pertoca he tingut que relacionar-me amb molts anglesos, escocesos, irlandesos i altres personatges de parla anglesa. Els anglesos són especialment interessants, no pas per les seves semblances amb els catalans (valgui'm Déu), ni perquè hem processin una admiració cega, sinó perquè tenen una manera de fer molt peculiar respecte al caràcter mediterrà.

Els anglesos tenen una arrogància impròpia del temps actual: els temps canvien més de pressa que les persones i els anglesos encara viuen amb la mentalitat de fa 100 anys quan Gran Bretanya era un gran imperi i dominava el món. No és d'estranyar que no els agradi la idea de la Comunitat Europea, no volen un organisme que estigui per sobre d'Anglaterra i la Reina Isabel on, a més, no porten les rendes sinó que van a remolc d'Alemanya i França.

Vet aquí que un català, modest i senzill, una mica pagerol, ha anat a petar Londres i ha tingut que patir aquesta arrogància i ignorància. Després del «*nice to meet you!*» (encantat de conèixer-te) i el «*Spain is a lovely country, sun and beaches!*» (Espanya es un país meravellós, sol i platges) la pregunta més popular que ve a continuació és: «*Do you do the SIESTA after lunch?*» (féu la migdiada després de dinar?). Estic fart de contestar a aquesta pregunta: aquesta gent tenen un estereotip d'Espanya de l'època d'en Franco, reforçat per la imatge de país subdesenvolupat que donen alguns diaris de dretes, «The Times» al davant, i pel «culebron» «El Dorado», quelcom semblant a «Poble Nou» ambientat a un poble d'Andalusia on tots els «nadius» son pagesos i les noies fan mitja mentre esperen al cavaller anglès que els descobreixi el món. Resultat de tot això és que ens prenen per uns ganduls que comencem a treballar a les 10 del matí, estem dues hores dinant i fem la migdiada cada dia.

Jo, no m'arrugo i no perdo l'oportunitat de «tornar-los la pilota» cada vegada que en tinc oportunitat. Aquí en teniu alguns exemples.

BEEF

Sobre aquest tema els anglesos

han desenterrat totes les serves dèries: insulten als francesos que van ser els primers en prohibir la carn de vaca anglesa, maleeixen la comunitat econòmica europea per no aixecar la prohibició, odien als escocesos perquè a part de no tenir problemes amb les seves vaques, estan contents per l'èxit de «*Braveheart*» que ha guanyat 5 oscar (pel·lícula basada en l'història d'Escòcia i Anglaterra que deixa fatal als anglesos, -quelcom semblant a Catalunya, Espanya i la revolta dels segadors-), diuen que totes les vaques d'Europa tenen el mateix problema però el que passa és que ells tenen més bons controls, diuen que als científics no se'ls ha de fer cas i a un important diari es publica una vinyeta ensenyant una pobre vaca anglesa rossegada i atacada per una colla de gossos de nacionalitat alemanya, francesa i espanyola, critiquen als pescadors espanyols perquè van a pescar a les costes angleses (no se que té que veure això amb la vedella), etc.

Cada vegada que sento la paraula BEEF (vedella) faig una cara de fàstic i dic, d'una manera molt «*polite*» (amable): «*No thanks, today I fancy lamb*». I demà *porc* i l'altre *chicken* ... (No gràcies, avui em ve de gust xai, i demà l'om i l'altre pollastre).

SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT

Estan molt orgullosos del *Customer Service* anglès (servei d'atenció al client) i ens passen per la cara les seves experiències negatives a Sitges, Lloret o a Calella. Jo els replico amb les meves pròpies desventures.

Vaig anar a *Waterloo station* a agafar un cap al nord. Pregunta pels horaris dels trens i em quedo tot parat quan, enlloc de respondre'm, em donen un llibre de 200 pàgines amb tots els horaris de l'estació de Waterloo (equivalent a la de Sants Estació). Després d'una bona estona encara no he trobat el que vull, entre tants trens i destinacions. Busco un índex al final del llibre per a trobar Frimley però no hi és. Torno a preguntar molt amablement: «*How can I go to Frimley, please? I do not find the index.*» (Com puc anar a Frimley, si us play?. No trobo l'índex de les estacions). La resposta és: «*the index is at the front*»

(l'índex està al davant). I m'engega. «*Fucking hell*» (amb perdó), té raó però perquè no em diu d'una punyetera vegada els horaris. Bé tornem-hi, busco Frimley i el trobo però hi han dues línies per arribar-hi, i entre els horaris no trobo els dels trens del matí. Torno a preguntar i passen de mi: «*All the timetable is in the train, bye*» (tot els horaris estan en el llibre). Finalment entenc com funciona el punyetero horari.

Sopar en un pub anglès amb un amic: demanem una pinta de cervesa en la barra i ens assentem esperant a que ens vinguin a prendre nota del sopar (el beef descartat). Després de 30 minuts esperant cridem a una cambrera per demanar el sopar: la cambrera diu que hem d'escriure el que volem en un paper que hi havia a la taula i portar la nota a la barra nosaltres mateixos: increïble, mai havia vist res igual! Després de sopar anem a demanar uns cafès i ... la mateixa història. Per suposat no van deixar cap mena de propina.

Un cas d'organització d'un curs de sistemes: El manual del curs no coincideix amb el temari del curs i de les transparències. Els temaris del curs no correspon amb el que ens interessa. En tres hores vam fer quatre «*breaks*» (descansos) per a prendre cafè perquè l'ordinador i la professora no s'entenen. En tres dies hem descobert quants «*bugs*» (errors) del sistema. Tot un exemple de com donar un curs de formació que a més és caríssim.

Aneu amb cura amb les tintorereries angleses: Vaig deixar per rentar el meu abric, bastant brut he de reconèixer, a l'hotel amb una nota dient «*Wash on hand, very delicate*» (rentar a ma, molt delicat). Com si ho hagués escrit en xino-mandari, em van tornar la jaqueta feta una piltrafa. He reclamat una compensació, *of course*, però com us podeu imaginar encara estic esperant una resposta.

LA CERVESA

Els anglesos esperen a les 6 de la tarda per a deixar la feina i anar al pub més proper. Tenen una afecció devastadora: de 6 a 11 vinga a veure cervesa. Dóna la sensació que estan sotmesos a una cura general i intensiva de pedres al ronyó, embriagant-se